

Til nr. 23

En ophævelse af § 50 vil forhindre, at kriminelle udlændinge, som er dømt for et strafbart forhold, i henhold til den eksisterende udvisningsfrist på 6 måneder kan påberåbe sig, at der er sket »væsentlige ændringer« i mellemtiden, og på ny forlange spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for domstolene.

Den særlig lette og billige adgang, hvor der i dag kan gives opsættende virkning med udrejsen, vil kunne tilskynde udlændingen til at udnytte adgangen til domstolsprøvelse fuldt ud for ved sin blotte tilstedeværelse under en langvarig sagsbehandling at styrke grundlaget for og eventuelt tilvejebringe et nyt tidsmæssigt grundlag for et fortsat ophold her i landet. Dette skal ses i relation til de lange berømmelsestider.

Det skal i øvrigt bemærkes, at efter § 50 er anklagemyndigheden forpligtet til at indbringe spørgsmålet om »væsentlige ændringer« for retten til dennes afgørelse, uanset hvor urimelig klagen så end er.

Til nr. 24

Den foreslåede ændring er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 3.

Til nr. 25

En vedtagelse af nr. 25 betyder, at flygtninge-nævnet nedlægges. Forslagsstillerne betragter nævnet som et unødvendigt led i den i forvejen indviklede klageadgang. I henhold til den nugældende udlændingelovs § 56, stk. 4, skulle flygtninge-nævnets afgørelser være endelige, men allerede den 13. januar 1985 har justitsministeren udskudt flygtninge-nævnets afgørelse i to sager, hvor udlændinge har klaget til ombudsmanden, uagtet en indbringelse for ombudsmanden efter loven ikke har nogen opsættende virkning på en udvisning. Den langsomme klageadgang, der eksisterer i §§ 53-56, vil kunne få den virkning, at en eventuel udvisning vil blive illusorisk, idet andre stater med god grund vil kunne påpege, at den danske realitetsbehandling har haft en sådan længde, at den må sidestilles med en indrejse eller given opholdstilladelse. Det betyder, at der ofte kun vil være én mulighed for udvisning, nemlig til oprindelseslandet. Det vil igen give en vis risiko for, at udlændingen eventuelt kan lide en vis form for overlast, uden at denne falder ind under begrebet i flygtningekonventionen.

Den meget lange administrative klageadgang kan desuden skabe »en route-flygtninge«, dvs.

flygtninge i kredsløb, hvis første asylland på grund af den meget langsomme danske sagsbehandling og tidskrævende samt indviklede klageadgang påberåber sig, at flygtningens ophold i Danmark under den 6-7 måneders realitetsbehandling må sidestilles med en opholdstilladelse.

Allerede i dag har de nuværende klageregler og den danske langsomhed skabt unødvendige psykiske problemer hos flygtninge, der venter på en endelig afgørelse.

Det har givet sig udslag i dårlige nerver og selvmordsforsøg under den ofte 6-7 måneder lange ventetid.

Som tidligere nævnt har det nuværende direktorat for udlændinge ikke levet op til folketingets krav om at være en civil sagsbehandlingsinstitution, hvor flygtningen trygt kunne henvende sig og få en personlig sagsbehandling. I dag henvises alle til politiet til samtale. Trods den omstændelige klageadgang har de nuværende regler ikke kunnet udelukke summariske afgørelser i flygtningesager.

Forslaget om nedlæggelse af flygtninge-nævnet betyder kun, at de under § 7 nævnte udlændinge kan appellere politiets afgørelser til justitsministeriet i stedet for til flygtninge-nævnet, hvilket stadig er helt i overensstemmelse med bestemmelserne om klageadgang i artikel 32 i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Til nr. 26

Forslaget om ophævelse af § 57 er en følgevirkning af, at det i § 53 nævnte flygtninge-nævn, jfr. § 1, nr. 19, foreslås nedlagt.

Forslagsstillerne mener i øvrigt, at den nuværende § 57 er et almindeligt udslag af humanistisk overbudspolitik. Det havde nok været mere relevant at forhøre sig hos Dansk Røde Kors, i særdeleshed efter den seneste udvikling, hvor justitsministeren har tilsidesat det nuværende flygtninge-nævns lovfæstede afgørelsesret.

Til nr. 27

Den foreslåede ændring er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 25.

Til § 2

Lovforslaget bør træde i kraft så hurtigt som muligt af hensyn til mulighederne for kontrol med den ret store indvandring, som finder sted, men også for at genoprette og efterleve indvandrerstoppet af 29. november 1973, som et stort flertal i folketinget stadig fastholder.